

Арабският конь.

За арабитъ коньтъ е най-съвършеното отъ всички животни; той почти се приравнява до човѣка, и по нѣкога му се отдаватъ и по-голѣми почести. На арабина коньтъ му е необходимъ за живота, за самото му съществуване. На него той пжтува и скита; отъ конь той пасе стадото си. Той се отличава чрѣзъ своя конь въ борби, на празници, на разни сборове. Той живѣе и умира на своя конь. Благородното създание е най-вѣрния другаръ въ война, любимецътъ на сѣмейството. И тъкмо за това арабина милѣе надъ него. Той го възпѣва, въ своитѣ пѣсни той го прѣвъзнася, най-приятно му е да разговаря за него.

Крайно издържливъ е арабскиятъ конь. Тежко натоваренъ, той може да ходи цѣли седмици, безъ да му стане нѣщо. Арабътъ всичко свое изказва чрѣзъ коня си. Но и за това той дава всичко свое на коня си. Още отъ най-крѣхка възраст на коня не се казва лоша дума никога, никога не се бие даже и най-леко. Той се отгледва съ най-голѣмо търпение, съ най-топла нѣжностъ и дѣли съ своя господарь скърби и радости, сѣнника му, даже и леглото му. Нѣма нужда отъ камшикъ, нѣма нужда и отъ шпори; една дума на ѣздача стига, за да го подкара да върви. Тукъ човѣкъ най-тѣсно се е побратимилъ съ животното. Всѣки единъ отъ побратименитѣ се чувствува осамотенъ, страда когато нѣма другарътъ му. Често се е случвало, щото коньтъ самъ да е донасялъ трупа на падналия си господарь отъ бойното поле до сѣнницата му, като че знае, че не трѣбва да се оставя убития на поруганието на неприятелитѣ му.

Коньтъ е гордостъта на араба.
